

slovenske umetnosti. Drugo vprašanje pa je, v kolikšni meri in s kakšno intenzivnostjo raziskuje mlada slovenska umetnost prek meja svojega osebnega sveta zapleteno podobo naše resničnosti in jo skuša s svojim novim jezikom izraziti.

Špelca Čopič

VILINSKI PLANETARIJ.* S površnimi stilnimi oznakami in predznaki si Miheličeve umetnosti ne moremo razložiti. Tako kot vsaka prava umetnost, tako tudi Miheličeve risbe in scenski osnutki živijo svoje lastno življenje. Predstavljajo zaključene likovne organizme — pa vendar jih lahko dopolnjujemo in komuniciramo z njimi. Umetnik nas je prisilil k dejavnosti, vsilil nam je pot podoživljanja, odprl nam je najbolj skriti del svoje duše, vzdramil nas je in nas zapletel v pošten in odkrit dialog.

Formalna zrelost in dognanost in svojevrstna izrazna sredstva so Mihelič zgolj pripomoček za doseg višje umetniške resničnosti. Kljub navidezni dekorativnosti in bizarnosti skriva vsaka oblika in vsaka pajčevinasta tvorba svoj simbol, svoj globlji smisel. Tako kot risbe nas prevzamejo tudi odlično komponirani scenski osnutki za Maeterlinckovo Sinjo ptico. Umetnik je predlogo prekrval, jo interpretiral po svoje in jo aktualiziral. Ni se podredil zahtevam teksta, temveč je ob tekstu ustvarjal novo Sinjo ptico — pravljično ptico, ki ji sledi tudi Miheličeva hotenje.

Mihelič rešuje in obravnava večne probleme življenja in smrti, ljubezni, človeških strasti, želja in spominov. Je kronist, ki prizadeto beleži dogajanje v času in prostoru — vendar ne mehanično, temveč skozi prizmo lastnega umetniškega in človeškega nazora. Erotika in askeza, bakhanal oblik in čustev in temu nasproti lirična pravljična eteričnih vešč, vse to je v večnem gibanju in boju.

Razpadajoči ljudje—rastline in rastline—ljudje, prepredeni s koreninami, in fosforescentni planetariji so simbol življenja, ki raste iz smrti in se vanjo vrača po nov začetek.

Miheličeva umetnost je v bistvu optimistična — predvsem pa polnokrvna in poštena.

Ivan Sedej

* France Mihelič — razstava v Mestni galeriji.